

Maastricht, november 2014

Beste zusters in België, Brazilië, Indonesië, Kenia, Nederland, Oost Indonesië, Noorwegen, de Filippijnen, Tanzania, Timor Leste de USA en Vietnam.

Een warme groet van uw Generaal Bestuur!

Het vieren van speciale feestdagen brengt het liturgische leven van de Kerk in ons leven en helpt ons om ons bestaan als geloofsgemeenschap verder op te bouwen en te versterken. Het is een manier om de kerkvieringen en de gemeenschap van heiligen tot een levendig iets voor ons allemaal te maken.

Op 4 november eert de Kerk heel speciaal de H. Carolus Borromeus, die niet alleen bekend staat als de liefdevolle hervormer van de Kerk, maar ook als de patroon van het leren en de kunsten. Op jonge leeftijd bekleedde hij al een invloedrijke positie die hij onbaatzuchtig, nederig en met persoonlijke vroomheid inzette om de Kerk te vrijwaren van het kwaad en het misbruik dat hoogtij vierde onder de geestelijken en de edellieden van zijn tijd. Hij voelde oprecht voor de mensen en wilde dat zij wisten dat de Kerk van God ook om hen gaf. De veranderingen en hervormingen die hij aanbracht in de organisatiestructuren van de Kerk, brachten een omslag teweeg in de manier waarop de Kerk naar de mensen luisterde – naar alle mensen welteverstaan, niet enkel de rijken en machtigen.

In een van zijn homilies zei hij:

“Wilt u dat ik u leer om te groeien van deugd tot deugd en hoe u, verenigd in gebed, volgende keer nog aandachtiger kunt zijn, en God dus nog welgevalliger kunt aanbidden? Luister en ik zal het u vertellen. Als er al een kleine vonk van Gods liefde in u brandt, stel deze dan niet bloot aan de wind want die zou hem kunnen uitblazen. Houd de kachel stevig dicht, zodat deze zijn warmte niet kan verliezen. Met andere woorden, vermijd afleiding als u kunt. Verwijl rustig bij God. Verspil u tijd niet met nutteloos geklets.” (St Carolus Borromeus, *Acta Ecclesiae Mediolanensis*, Mediolani 1599, 1177-1178).

De H. Carolus Borromeus accepteerde dat ieder mens zijn tekortkomingen heeft. En wanneer we daarbij hulp nodig hebben, dan reikt God ons hiervoor op eenvoudige wijze de middelen aan. Volgens hem zijn deze middelen penitentie, gebed, het vermijden van achterklap en schadelijke dan wel gevaarlijke vriendschappen. Hij benadrukte ook het belang van meditatie bij alles wat we doen. Sint Paulus zei: “Het is dus zaak te bidden met mijn geest maar ook met mijn verstand, Gods lof te zingen met mijn geest maar ook met mijn verstand” (1 Kor 14: 15). De H. Carolus Borromeus raadde ons aan altijd en overal te mediteren. Met andere woorden om gevoelig te zijn voor de aanwezigheid van God en zo ons eigen gedrag, ons doen, denken en voelen goed te observeren.

In relatie hiermee, zijn er drie redenen aan te geven waarom reflectie nodig is. In de eerste plaats omdat het ons in staat stelt onszelf te veranderen en te groeien in maturiteit. Hiervoor zijn zelfbewustzijn en nederigheid essentieel. Het lijkt zo gemakkelijk, maar hoe vaak moeten we niet bij onszelf te rade gaan en zeggen: “Mijn reactie gisteren was wel erg overtrokken, daar moet ik toch echt iets aan doen?” In de tweede plaats omdat het ons in staat stelt te zien hoe waardevol anderen zijn. We aanhoren hen, betonen hen ons respect, onze wellevendheid en geven hen onze volle aandacht. Het betekent je inleven in de ander en niet enkel luisteren naar de eigen behoeftes en verlangens. Zo raken we meer betrokken bij en begaan met anderen. In de derde plaats omdat het ons in staat stelt tot oprechte contemplatie aan Gods woord en Zijn roep om gehoor te geven aan anderen. In de Bijbel staat het woord ‘contemplatie’ voor ‘aanschouwen’, hetgeen de blik richten op betekent. Koning David schreef dat hij zich niets anders wenste dan Gods luister te mogen aanschouwen (cf. Psalm 27: 4). Dit is een van de moeilijkere spirituele disciplines omdat het van ons vraagt dat we moeten proberen om te stoppen met te presteren, met te leren en met te doen en in plaats daarvan eenvoudig in Gods aanwezigheid te ‘zijn’, Hem lief te hebben en Hem zo toestaan op Zijn beurt ons lief te hebben. We hebben dit ten diepste nodig omdat we hierdoor Gods liefde ervaren precies zoals St Paulus dat beschreef in Romeinen 1: 5, “God heeft Zijn liefde in onze harten gestort.”

Net als in bovenstaand citaat wordt de religieuze gemeenschap wel vergeleken met een gloeiend vuur dat ontstaan is uit die ene kleine vonk van liefde voor God, die in ieder van ons aanwezig is. Misschien is het vuur in ieder van ons te zwak om het duister te verdrijven. Dat is waarom we elkaar nodig hebben. Vele kooltjes samen zullen het vuur feller doen branden en meer warmte geven. Maar vallen de kooltjes uit elkaar, dan verliezen zij snel hun warmte en felheid en kan het vuur uitgaan. Dat geldt ook voor de religieuze die bidt. Het is veel moeilijker om onze geloofsreis alleen af te leggen. Samen, echter, wordt ons geloof versterkt omdat wij elkaar aanmoedigen en steunen. We kunnen van elkaar leren, samen bidden en onze vreugde en verdriet met elkaar delen.

Dit is zeer zeker waar als we kijken naar ons leven als religieuzen in dit tijdperk van globalisatie en secularisatie. Vergeleken met enkele jaren geleden zijn we nu niet meer met velen. Ook het aantal kandidaten geïnteresseerd in religieus leven is afgenomen. Gewijd leven is minder aantrekkelijk geworden omdat onze moderne maatschappij nog zoveel andere levensvormen biedt. Mensen kunnen gepassioneerd betrokken zijn bij verschillende vormen van zendingswerk zonder lid te zijn van een congregatie. Religieus leven is uit de gratie geraakt. Soms krijgen we het gevoel buitenstaanders te zijn bijvoorbeeld wanneer we naar de supermarkt gaan, overheidsinstellingen bezoeken of wanneer we met het openbaar vervoer reizen. Toch ervaren wij meer dan eens

Gods liefde door anderen, met name als onbekenden graag een praatje met ons willen maken en ons hun levensverhaal willen vertellen, hoewel we hen nog nooit eerder gezien hebben. Hoe vaak horen we mensen niet zeggen, “U heeft iets interessants over u, ik weet niet wat het is, maar ik geloof dat u iemand bent die dicht bij God staat.” Is dit niet die kleine vonk van Gods liefde die brandt in onze harten?

Toen de H. Carolus Borromeo zei: "houd de kachel stevig dicht, zodat deze zijn warmte niet kan verliezen" bedoelde hij daarmee niet te zeggen dat we ons van alles en iedereen moeten afsluiten. Wat hij wilde zeggen was dat ‘samen zijn’ de kostbare genade van het geloof, het gebed en roeping beschermt, die een wereld vol van ontredde, verdwaasd door geweld en met een welhaast chronisch tekort aan licht en liefde zo graag wil doen uitdoven. Hij had het over het vermijden van "nutteloos geklets". Doen we dat, dan ontstaat er ruimte voor zinnige conversaties. Wanneer er liefde groeit in ons hart en wij ons egocentrisme kunnen beteugelen, dan pas zullen wij echt in staat zijn om met anderen te communiceren. We ervaren dit in ons gemeenschapsleven tijdens bijeenkomsten, bij het samen eten, wanneer we samenkomen voor ontspanning en uiteraard bij diverse andere gelegenheden waar we allerhande mensen ontmoeten zoals onze ouders, familieleden, medewerkers, missiepartners, studenten, patiënten, parochianen, etc.

Beste zusters, de meesten van ons zullen nu, uitgaand van het bovenstaande, waarschijnlijk zeggen: “maar dat hebben we toch aldoor gedaan?” Het is de H. Carolus Borromeus die ons eraan herinnert de “volgende keer nog aandachtiger te zijn.” Zullen we daar dan maar gehoor aan geven? Laat ons de genade van het gebed en van de roeping uitstralen naar alle mensen. Laat ons die grote liefde voor God in ons dagelijks leven vreugdevol, vrijelijk, en gelovig delen en vruchtbaar maken. Het is daarom ook dat de congregatie ieder van u, geheel volgens de bedoeling van paus Franciscus, uitnodigt om deel te nemen aan het verwelkomen en vieren van het JAAR VAN GECONSACREERD LEVEN in de hele wereld.

“Eén woord wil ik tegen u zeggen en dat woord is vreugde. Waar godgewijde mensen aanwezig zijn daar is altijd vreugde!” zegt paus Francis in zijn omzendbrief, Verblijdt U! Het is een door de Heilige Stoel gepubliceerde brief, gericht aan alle godgewijde mannen en vrouwen ter voorbereiding op het Jaar van Geconsacreerd Leven. Dit jaar zal op 21 november 2014 –een speciale dag van gebed gewijd aan alle religieuzen- beginnen en zal op 28 oktober 2015 sluiten met de 50-ste verjaardag van het Tweede Vaticaans Conciliedecreet “Perfectae Caritatis” over de vernieuwing van het religieuze leven. Het thema “Wake up the World!” is geïnspireerd op de oproep van paus Franciscus om mannelijke en vrouwelijke religieuzen tot actie te bewegen. Het logo van dit thema roemt en propageert geconsacreerd leven.

De doelstellingen komen uit Novo Millennium Ineunte, de apostolische brief van Johannes Paulus II uit 2001, artikel #1 waarin wij allen worden uitgenodigd om het verleden dankbaar te gedenken, het heden met bezieling te leven en de toekomst met vertrouwen tegemoet te zien: "Jezus Christus is dezelfde gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid" (Heb 13: 8).

Het Jaar van Geconsacreerd Leven legt speciale focus op:

Vernieuwing voor mannen en vrouwen in gewijd leven,

Dankzegging onder de gelovigen voor de dienst van de zusters, broeders, priesters en nonnen,

Uitnodiging voor jonge katholieken een religieuze roeping te overwegen

Beste zusters, dit Jaar van Geconsacreerd Leven, door paus Franciscus ingesteld, biedt ons de gelegenheid om het belang van het religieus leven te herontdekken. Hoe staan wij in deze beweging? Laat ons in de eerste plaats besluiten om extra te bidden voor de religieuzen in ons eigen land en zijn bisdommen. Onze gebeden zullen zonder twijfel effectiever zijn wanneer wij hen kennen. Gedurende deze periode van vijftien maanden waarin wij worden uitgenodigd om dit jaar te vieren, kunnen er verscheidene programma's gevolgd en activiteiten ondernomen worden. Enkele van de mogelijkheden zijn:

1. We kunnen de omzendbrief “Verblijdt U” van paus Franciscus gebruiken als aanbeveling voor persoonlijke, gezamenlijke en institutionele-spirituele studie en reflectie op onze weg naar 2015 toe.
2. We kunnen een speciaal programma opstellen voor de start van dit jaar op 21 november 2014 en de afsluiting op 2 februari 2016.
3. Ieder gebied zou een seminar en tenminste één dag van recollectie kunnen organiseren aan de hand van het thema “Wake up the world”.
4. Ieder gebied zou gedurende dit jaar tenminste twee speciale programma’s kunnen organiseren om de noodzaak en het belang van geconsacreerd leven in de Kerk te benadrukken.
5. Ieder gebied zou de taak op zich kunnen nemen om retraites/recollecties/seminars/ workshops en andere aan dit thema gerelateerde programma’s te organiseren met name voor de jeugd.
6. Ieder gebied zou de zusters kunnen aanmoedigen om te reflecteren en deze reflectie op papier te zetten waarbij de nadruk dient te liggen op het charisma van de congregatie en/of artikelen over gewijd leven en deze voorts te laten circuleren onder zoveel mogelijk mensen.

7. Het opstellen van een vernieuwingsprogramma voor de jongere leden van de congregatie in samenwerking met andere religieuze congregaties.

Moge de Naam des Heren voor altijd geprezen zijn. Amen.

Wij wensen u allen een fijne feestdag toe!